

Glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

april 2012

SOLSKI ZAREK

[Uvodnik]

Toplo spomladansko sonce nas je že začelo greti, iz zemlje so pokukali prvi znanilci pomladi, narava nas s svojimi dnevi toplo in prijazno vabi v objem. In na svetlo je pokukala 2. številka glasila Šolski žarek, ki je tudi to pot obarvano bolj literarno.

Šolsko leto se preveša v zadnjo tretjino. Spet se je zgodilo veliko novih in lepih stvari. Marsikaj zanimivega ste počeli, ustvarjali. Mnogi ste pravi mojstri besede in čopiča. Z veseljem smo vaše prispevke uredili in jih dali v glasilo. V glavnem so to literarni prispevki učencev razredne in predmetne stopnje, in sicer spisi, pesmi, dramska besedila, poročila, ankete ... Zahvala gre prav vsem, ki ste skozi leto prispevali svoje prispevke za naše glasilo, in tudi učiteljicam, ki so vas pri tem vodile in usmerjale.

Tudi letos nas devetošolci za zmeraj zapuščajo. Devet dolgih let ni kar tako. Res je čas, da gredo svojim poklicnim željam in pričakovanjem naproti. Želimo jim, da čim bolj uspešno zaključijo 9. razred osnovne šole.

Naj vam bo v teh prihajajočih pomladnih dneh veder obraz in mirna duša.

Mentorica: Vlasta Kavran

Vesna Zemljič, 8. r.

PRVI SNEG

PRIŠLA JE ZIMA. ZAPADEL JE SNEG. POKRIL JE TRAVNIKE IN POLJA. DIMNIK JE PUHNIL PET OBLAČKOV. V HIŠI JE TOPLO. OTROCI SO SE OGRELI PRI PEČI.

JONAS KACIJAN, 1. R.

SNEŽAK

NEKEGA DNE JE ZAPADEL SNEG. PUNČKA TINA SE JE ODLOČILA, DA BO NAREDILA SNEŽAKA. VZELA JE DESET GUMBOV IN KORENJE. POTEM JE ZAČELA KOTALITI KEPE. NAREDILA JE TRI KEPE. ENO JE ZLOŽILA NA DRUGO. KO JE NAREDILA SNEŽAKA, SE JE ODLOČILA, DA SE BO ŠLA SANKAT. NATO JO JE

Tijana Škrlec, 1. r.

POKLICALA MAMICA. ŠLA JE V HIŠO NA TOPEL ČAJ.

TAJA MURKO, 1. R.

POČITNICE

MED POČITNICAMI SE BOM SANKALA, KEPALA IN DELALA SNEŽAKA. VOZILA SE BOM S KOLESOM IN SKAKALA PO TRAMPOLINU.

MAJA ŠKAMLEC, 1. R.

VALENTINOVO

NEKOČ JE ŽIVELA PRIJAZNA MAMICA, KI JE IMELA DVA OTROKA. VSI SO BILI ZELO PRIJAZNI. NEKEGA DNE JE BILO VALENTINOVO. NISO IMELI NIKOGAR, KI BI MU DALI ČESTITKO. NATO JE PRIŠLA DEKLICA. DALI SO JI ČESTITKO. BILI SO SREČNI IN VESELI. DEKLICA SE JIM JE ZAHVALILA.

LAURA ŠKAMLEC, 1. R.

RAZMIŠLJANJA PRVOŠOLCEV O VALENTINOVEM

VALENTINOVO JE PRAZNIK, KO STARŠI PRAZNUJEJO. (*LAURA*)

VALENTINOVO JE DAN ZALJUBLJENIH. (*TAJA*)

VALENTINOVO MI POMENI LJUBEZEN. (*JULIJA*)

NA VALENTINOVO SE LAHKO KDO POROČI. (*RENE*)

VALENTINOVO JE TAKRAT, KO SE IMAMO RADI IN SI DAMO VOŠČILNICE. (*ANEJA*)

VALENTINOVO MALO PRAZNUJEMO.
(MAJA)

ZA VALENTINOVO SE OBJAMEMO
IN SI DAMO POLJUBČEK. (DAMIR KOROŠEC)

VALENTINOVO JE TAKRAT, KO JE DAN
LJUBEZNI. (ALEN)

ZA VALENTINOVO DOBIMO VOŠČIL-
NICO. (KARIN)

ZA VALENTINOVO LAHKO GREMO
NA VEČERJO. (KEVIN)

ZA VALENTINOVO SI KUPIMO HRA-
NO ZA OBISK. (JONAS)

TAKRAT SI KUPIMO ROŽE. (KATJA)

ZA VALENTINOVO POKLIČEMO KO-
GA, KI GA IMAMO RADI. (NATAŠA)

TAKRAT SE ZABAVAMO. (TIJANA)

PODARIMO NEKAJ LEPEGA. (GRE-
GOR)

TAKRAT KOGA POVABIMO NA PIJA-
ČO. (STAŠA)

ATA IN MAMA PRAZNUJETA. (DAMIR
HOLER)

SESTRICAM BOM NARISALA SRČKE.
(SILVANA)

KAJ JE ZBORNICA?

ZBORNICA JE TAM, KJER SE UČITELJI
POGOVARJAJO. (LAURA)

V ZBORNICI IMAJO UČITELJI VČASIH
SESTANEK. (ALEN)

PROSTOR, KJER SE UČITELJICE RAZ-
BURJAJO. (KEVIN)

TAM SE UČITELJI ZBEREJO. (ANEJA)

V ZBORNICI UČITELJICE KOPIRAJO.
(JULIJA)

ZBORNICA JE OD UČITELJIC GNEZ-
DO. (TAJA)

JE NA VRHU NAŠE ŠOLE. (MAJA)

MOJ MUCEK LUMPI

MOJ MUCEK JE STAR ENO LETO. JE
BELE IN RJAVE BARVE. Z NJIM SE IGRAM
IN GA HRANIM.

TIJANA ŠKRLEC, 1. R.

Larisa Knezar, 6. r.

Katja in žrebiček

Nekoč je živela Katja, ki si je želela žrebička. Prišlo je novo leto. Ko se je Katja zbudila, je šla pogledat pod smrečico. Tam so bila darila. Med

njimi je zagledala malega plišastega žrebička. Zelo se ga je razveselila. Komaj je čakala, da bo prišla v šolo in povedala sošolkam, kaj je dobila za darilo.

Ko bo Katja velika, bo dobila pravega žrebička.

Lara Črnčec, 2. r.

Veliko darilo

V vrtcu so se otroci pogovarjali o novoletnih praznikih. Vsak je povedal, kaj je dobil za darilo. Peter je dobil velik tovornjak. Mici je dobila banane. Vzgojiteljica pa jim je zaželela, da bi bili zdravi in srečni.

Rene Bračić Rajšp, 2. r.

O škratu, ki si je želel tovornjak

Bil je lep snežen dan. Škrat Jon je sedel pri oknu in opazoval snežinke. Rad bi šel ven, pa ni smel, ker je imel vročino. Čez nekaj dni je ozdravel. Zgodaj zjutraj je šel ven na sprehod. Popoldan je šel k teti. Zvečer je šel k prijatelju Niku. Jutri je božič, je rekel. Potem je šel domov in pogledal pod jelko. Videl je darila. Eno darilo je bilo njegovo, ostala pa od prijateljev. Odvil je svoje darilo in v zavoju je bil tovornjak.

Zoja Škerget, 2. r.

Moj ljubljencek

Moje ime je Živa. Imam psa dalmatinca. Ime mu je Domino. Je bele barve in ima rjave pike. Zelo ga imam rada. Vsak dan ga hranim in mu dam svežo vodo. Zelo je vesel, kadar se z njim igram in ga peljem na sprehod. Naučila sem ga, da mi da tačko in sede na prostor. Kadar mu dam za nagrado piškotek, me veselo oblizne.

Domino je moj pravi prijatelj.

Živa Mohorič, 2. r.

Zelena kapica

Zelena kapica se je odpravila k teti. Na poti je srečala dedka. Dolgo sta se pogovarjala. Po pogovoru z njim je nadaljevala pot do tete. Tam je dobila domač kruh, namazan z maslom in marmelado. Po pogovoru s teto se je odpravila domov.

Martina Kukovec, 2. r.

Ovčka in sneg

Ovčka je šla na dvorišče in videla sneg, ki je bil zelo mrzel. Šla je v hlev in zadremala. Ko se je zbudila, je zopet pogledala na dvorišče. Ker je bilo še vedno mrzlo, se je odločila, da bo vso zimo spala.

Ko je prišla pomlad, se je zbudila in šla na pašo. Med travo je videla zvončke in druge rože. Prišla je domov, kjer jo je že čakala prijateljica Lili.

Nika Urbanič, 2. r.

Ura

Metka si je že dolgo želela, da bi imela svojo uro. Prišel je božič in pod smreko jo je čakalo majhno darilo. Ko ga je odvila, je videla, da je v njem ura. Metka je vsa srečna povedala mami, prijateljicam in prijateljem, da ima svojo uro.

Eva Krel, 2. r.

Na koncu sveta

Tam je zaklad,
ki skrit je v jami.

Tam sonce močno sveti
in dežnih kapljic ni veliko.

Tam ptički lepe pesmi pojejo.

Tam je zelo lepo,
ker je vsak dan mavrica.

Tinkara Knuplež, 3. r.

Na koncu sveta je zakopana ladja.
Na njej so mrtvi okostnjaki, ki varujejo zlatnike.
Tja lahko prideš, če najdeš portal.

Dominik Jaušovec, 3. r.

Na koncu sveta je lesena škatla. Če skočiš vanjo, se ne poškoduješ, temveč padeš v čudežno deželo. Zato se je raje ne dotikajte. Okoli škatle rastejo rože vseh barv. Ptički lepo pojejo in si na drevesih spletajo gnezda. Na koncu sveta je velik prepad, zato so zgradili viseč most. Stoti človek, ki gre čez most, pade v prepad.

Nika Gamser, 3. r.

Na koncu sveta je čarobni zaklad. Skrit je v globoki jami, čisto na koncu. Dobi ga lahko tisti, ki pove vse pravilne rezultate vprašanih računov in prebere besedilo. Po mavrici vodi pot v grad, v katerem živi vila, ki prav tako išče zaklad, a ga še ni našla.

Eva Konrad, 3. r.

Na koncu sveta je velik nevaren gozd. V njem je luknja. Če greš vanjo, najdeš veliko kamnito deželo, v kateri so veliki modri stražarji. Če hočeš

priti do zaklada, se moraš skrivati. Če najdeš zaklad, se bo kamnita vas podrla. Nobeden ne pride živ domov.

Leon Gomolj, 3. r.

Na koncu sveta je mavrica. Tam vedno stoji. Mavrico sta sestavila dež in sonce. Razvedrijo pa jo ptički, ko je žalostna. Mavrica riše zelo lepe slike. Če želiš, ti sliko podari.

Nika Ornik, 3. r.

Zimske počitnice

Tina, Rok, Andrej so z dedkom Francijem šli ven na sneg. Zunaj je sijalo sonce, ampak tako močno, da sneg ni skopnel.

Bili so na počitnicah pri dedku in babici. Dedek Franc in babica Anita imata veliko kmetijo in veliko živali: kokoši, krave, prašiče, konje, purana, osličke, ovce in koze.

Andrej, Tina in Rok vedno radi pomagajo. A sedaj se kepajo, delajo sneženega moža in se sankajo. Ko dedek in babica končata z delom, se jim pridružita.

Nika Gamser, 3. r.

Na kmetiji

Na veliki kmetiji živita kmet Franc in kmetica Frančka. Na njej imata živali. Kmet in kmetica imata veliko opravil. Franc vsako jutro nakrmi kokoši, počisti prašičem in pomolze krave. Vsako leto prideta k njima vnuk Martin in vnučka Martina. Takrat je zemlja pokrita s snegom. Vnuka sta najbolj srečna, ko lahko hranita živali. Ko pa je treba ponovno iti v šolo, morata vnuka zapustiti kmetijo.

Blažka Grabušnik, 3. r.

Aneja Črnčec, 1. r.

Težave psička Pafija

(nadaljevanje zgodbe)

Naslednji dan je bilo zelo vroče. Margareta je bila žejna. Zagledala je lužo in popila iz nje nekaj vode. Pafi jo je potisnil v lužo. Muca Margareta je tako izvedela, da se v vodi lahko umiješ.

Pafi in Margareta sta postala najboljša prijatelja in se še sedaj igrata v luži.

Domen Sulcer, 3. r.

Nato je Pafi odšel v svojo hiško in zaspal. Margareta je bila zelo žalostna, ker se ni imela s kom igrati. Hodila je po dvorišču. Ko se je Pafi zbudil, je zagledal Margareto. Videl je, kako je žalostna, a se je obrnil vstran. Margareta je zbrala pogum in ga vprašala, če bi bil njen prijatelj. Pafi je najprej dolgo premišljeval, nato pa se je le odločil.

Ponovno sta bila prijatelja.

Rebeka Mubič, 3. r.

http://www.emka.si/img/product/2t_2012/povodni-mozl.jpg

Povodni mož

Že od nekdaj so Ljubljancanke slovele po svoji lepoti. Najlepša med njimi je bila Urška. Vse moške je vodila za nos, nazadnje je ujela nekoga, ki ji je bil kos.

V Ljubljani na Starem trgu je bila zabava s plesom. Vsi so plesali, le Urški ni bilo do plesa. Veliko moških jo je prosilo za ples, vendar je vse odklonila. Po sedmi uri se je odpravila na ples. Takrat je zagledala pri rumeni mizi lepega mladeniča, ki jo je prosil za ples. Urška je vsa srečna sprejela povabilo in skupaj sta zaplesala. Plesala sta, kot bi jo nosil vihar. Vsi navzoči so ostrmeli, tudi godci. Ker ni bilo več glasbe, je mladenič poklical grom, veter in šumenje potokov. Vsi so se prestrašili. Urška je želela počivati, vendar ji je mladenič rekel, da ni časa, saj je bilo do bele Turčije še daleč. Potem sta se še močneje zavrtela, na bregu Ljubljanice sta planila v valove in ni ju bilo več.

Povodni mož je Urško odpeljal v svoje kraljestvo.

Tinkara Knuplež, 3. r.

Sreča

Nekoč je živel zelo nesrečen siromak. Ko se je tako žalostil, ga je naenkrat ogovorila žaba, ki ga je že kar nekaj časa opazovala. Dala mu je zlat prstan in rekla, da ta prstan prinaša srečo.

Žaba je odskakljala, siromak pa je z dnevi postal vedno bolj srečen.

Nekoč ga je obiskal škrat, ki ga je vprašal, zakaj je tako srečen. Siromak mu je povedal, kako mu je žaba dala zlati prstan. Škrat je predlagal, da gre siromak rešit princeso iz zmajevega gradu. Siromak se je strinjal in rekel, da če že ima tu srečo, jo bo imel verjetno tudi pri reševanju. Tako je prepotoval tri pšenična polja in tri zaledenele reke, ko je naposled le prišel do tega gradu. Ob prihodu na grad je nekaj močno zagrmelo. Opazil je zmaja in hitro s tal pobral meč. Z njim je zabodel zmaja in rešil princeso.

Tako jo je odpeljal h kralju, ta pa ga je povišal v viteza.

Gasper Waldbütter, 4. r.

Princ iz sanj

Nekoč sta za sedmimi vodami in sedmimi gorami živel kralj in kraljica. Imela sta tri princese. Živeli so v gradu z velikim in lepim vrtom. Po tem vrtu so se vsak dan sprehajale vse tri princese in čakale na svojega princa iz sanj.

Nekega dne se je po vrtu sprehajala najstarejša princesa. Prišla je neka žaba, ki je imela v rokah čudežno ogledalo, vendar princesa tega ni vedela. Žaba je rekla princesi, naj vzame ogledalo, se pogleda vanj in pove, kaj vidi. Princesa pa je rekla, da s takšno grdo žabo že ne bo govorila. Žaba je odšla. Drugi dan je spet prišla. Tokrat se je po vrtu sprehajala mlajša princesa. Žaba ji je rekla, naj vzame ogledalo, se pogleda vanj in pove, kaj vidi. Princesa pa je rekla, da s takšno smrdljivo žabo

že ne bo govorila. Žaba je odšla. Tretji dan je spet prišla. Tokrat se je po vrtu sprehajala najmlajša princesa. Žaba ji je rekla, naj vzame ogledalo, se pogleda vanj in pove, kaj vidi. Princesa je rekla, da vidi osamljeno dekle, ki čaka princa iz svojih sanj. Ogledalo je reklo, da se ji bo ta želja izpolnila. Ko je odložila ogledalo, je videla pred seboj princa, nič drugačnega, kot si ga je želela. Ta princ ji je povedal, da je bil prej siromak in da ga je čarovnica začarala v žabo.

Princ in princesa sta se poročila. Princ je dal princesi zlati prstan. Ostalima dvema princesama je bilo žal, da sta se tako grdo obnašali do žabe. Princ in princesa sta živela srečno do konca svojih dni.

Karmen Breznik, 4. r.

Terme Zreče

Letos sem imela podaljšane počitnice, ki sem jih z družino preživela v Termah Zreče, kjer je bilo zelo lepo. Tam smo bili šest dni, in sicer od ponedeljka do sobote. Vsak dan so se ob bazenu, pri recepciji in ob jezeru dogajale različne dejavnosti.

Bili smo v apartmaju, ki se je imenoval Vila Diana in je bil zeleno obarvan. V ponedeljek in torek je deževalo, od srede do sobote pa je sijalo sonce. Vsak dan smo se kopali v bazenih. V restavracijo smo hodili na zajtrk in kosilo. Popoldan, ko je bratec spal, sva se z mamó igrali različne dejavnosti, in sicer tenis, odbojko in se vozili z rolerji. Zvečer smo z družino šli na sprehod ali se igrali družabne igre, zadnji večer pa smo šli z baklami okoli jezera. V soboto smo se odpravili domov in obiskali še park.

V Termah Zreče sem se imela lepo.

Maruša Lorenčič, 4. r.

Zlatarji

V stari Ljubljani so živeli zlatarji, ki so imeli najlepši nakit v vsej deželi.

V stari Ljubljani so zlatarji delali takšne ogrlice, ki so bile po meri vsake damice.

V stari Ljubljani so zlatarji napravili, kar so meščani želeli.

V stari Ljubljani so pošteni zlatarji bolj malo imeli.

In včasih so goljufivi zlatarji na kakšne nesreče naleteli, saj so prodajali, kar meščani niso hoteli.

Zato so takšne zlatarje kaznovali in jih v Ljubljani namakali.

Daša Dužević, 5. a

Poštarji

Poštarji morajo biti neustrašni in hitri, pogumni in si za to dovolj časa izbrati.

Cele ure hodijo po temni stezi, suhi, mokri, spolzki, uničeni.

Oni so si ta poklic izbrali, da bi malo goljufali.

Pisemce so kdaj odprli, poročilo kdaj prebrali, kako razglednico pogledali, mogoče tja bi odpotovali.

Ampak oni so bili zakleti, da pisemca morajo prinesiti, ne pa sedeti ob reki. Počitka niso poznali, samo dostavljati so znali.

Ko pa pride noč, trudni so se ulegli, izmučeni od vsega dela in takoj zaspali.

Filip Senekovič, 5. a

Moje počitnice na ladji

Med poletnimi počitnicami smo s starši odpotovali na morje v tujino. Bil sem še majhen in vendar sem se zelo veselil našega skupnega dopusta. Peljali smo se na enodnevni izlet z ladjo.

Bila je velika, bela in lesena ladja za potnike. Oče je rezerviral mizo. Posedli smo se in med vožnjo opazovali morje. V vodi sem videl jato črnih rib, ki so zelo hitro plavale. Ogledali smo si bližnje otoke in staro mesto. Medtem so nam na ladji že pripravljali kosilo. Ribe, ki jih imam najraje. Pri

naši mizi je sedela tudi gospa s Poljske. Ata in mama sta se pogovarjala z njo v angleščini. Ribe so že lepo dišale in čakanje nanje je bilo dolgo, jaz pa zelo lačen. Ko je gospa s Poljske končno dobila svoj obrok, še mi nismo bili na vrsti. Skoraj sem že jokal in kar z očmi sem jedel njeno ribo. Gospa je to videla, zato mi je prijazno odstopila svojo. Zelo sem bil vesel, da sem končno lahko jedel. Po nekaj grizljajih sem že imel dovolj in ribe sploh nisem pojedel do konca. Ostanke smo nato pomolili v zrak, kjer so nam jih kar med letom iz rok odnesli galebi.

Po kosilu je sledilo kopanje, voda je bila zame pregloboka, zato si nisem upal skočiti z ladje. Proti večeru smo odrinili. Na ladji so prižgali lučke in vrteli zelo glasno glasbo. Vsi gostje so bili zelo dobre volje in so plesali ter peli. Kapitan ladje nas je vozil čisto počasi ob obali. Ljudje so nam mahali, nas slikali in snemali. Po pristanku ladje smo se vrnili v hotel tako pozno, da smo zamudili večerjo.

Bil je prijeten dan, ki mi bo še dolgo ostal v lepem spominu. Žal mi je bilo le, da nisem pojedel ribe, saj sem zaspal lačen.

Luka Gomolj, 5. a

Moj prvi kuharski poskus

Pred enim letom sem si zelo želela speči prve palačinke. Vedela sem, da ne bom imela lahkega dela. A na koncu mi je le uspelo.

Najprej sem prosila babico, da bi enkrat sama spekla palačinke in babica je v to privolila. Bila sem tako vesela, da ne znam opisati. Takoj sem stekla v shrambo in prinesla vse potrebno za peko. Končno se je začel moj prvi izziv v kuhinji. Nekaj palačink mi je uspelo napraviti, a naenkrat sem naletela na težave. Palačinke so se mi ponesrečile. Babica se je tako smejala, da sem mislila, da bo počila od smeha. V hišo je prišel dedek in babica

mu je pokazala mojo mojstrovino. Tudi dedek se je začel smejati. Še sem poskušala, da bi bile palačinke popolne, kot sem si želela. Spet so se mi ponesrečile, bile so nenavadne in smešne. Nato sem se le naveličala peke in odnehala. Ko sem pogledala krožnik, je bil na njem velik kup palačink. Seveda sem bila zadovoljna.

Sledila je postrežba. Zbrala sem domače, da so prišli k mizi. Takoj sem predstavila moj prvi kuharski poskus. Vsi so bili zelo zadovoljni in so mi čestitali.

Takšnih izzivov si želim še več, saj je moja prva kuharska pustolovščina uspela. Peka palačink je zelo zabavna.

Maja Kukovec, 5. a

Pustna

Prišel je norčavi.
Usedel se je sredi nas.
Spet vsi na trnih smo.
Tolklo se bo močno.

Ko ga mesimo,
Roke sučemo.
Obročje tolčemo.
Fino ga opečemo.

Krof veliki obroč ima.
Usta bodo polna vsa.
Roke po zraku ploskajo.
Ena, dve in tri,
Noga se vrti.
Telo pa nas pokonci drži.

Miške plešejo,
Astronavti letajo.
Smrketa se ozira,
Ker plesalca si izbira,
A vse jo vrže s tira.

<http://bestclipartblog.com/clipart-pis/clown-clip-art-10.gif>

Jasmina Hobot, 5. b

http://2.bp.blogspot.com/-yHlwXTLr3XTU/TgArRAq9BI/AAAAAAAAA8jU/H5qopCNmgzg/s1600/MT-84.jpg

Pust

V vas prihaja čas norcij,
ki zimo in mraz bo pregnal.
Pomagamo mu vsi,
ko maske si nadenemo.

Z njimi po ulici hodimo,
zvonci tolčejo močno,
ko kurenti zaplešejo,
zimo brž odženejo.

Pomlad bo spet prišla,
polna usta smeha bodo vsa,
prinesla bo sonca toplega
in veselja otroškega.

Jasmina Hobot, 5. b

Dobila sem papigo

Nekega dne sem doživela pravo presenečenje. Ta dan se mi je strašno mudilo iz šole. Mama mi zjutraj sploh ni nič omenila, da je kam namenjena. Ob prihodu domov me je pričakala kletka s papigo.

Pred kratkim sem imela žalosten primer s papigo, ki sem jo imela zelo, zelo rada, a potem sem jo izgubila. V kletki sem našla nadomestilo, in sicer papigo druge vrste – nimfo. Prvi vtis je bil mogoče malo manj prijeten. Ob dotiku se je branila s kljunom.

Vse naslednje dneve se mi je vse bolj mudilo iz šole. Papiga je postajala vse bolj domača, celo skoraj preveč radovedna. Sedaj se brez premisleka usede na ramo, rožo, televizijo, omaro in tudi na okensko polico. Počasi tudi mami nagaja, saj ji brez usmiljenja grize plezalke v dnevni sobi, ki raste že nekaj let. Priznati moram, da velikokrat tudi jaz skrijem list plezalke, ki ga je papiga odtrgala, da mama ne bi vsega opazila.

Ta papiga mi je zelo prirasla k srcu in jo imam zelo rada. Mogoče žival res opazi, ko sem slabe volje. Takrat mi prileti v bližino. Ta bližina je lahko tudi miza, kjer delam domačo nalogo. Tam prebira svinčnike, flomastre in zadrge peresnice. Najbolj pa čutim njeno bližino, ko se mi usede na ramo in me vleče za uhanе. Ne vem, če je to v navadi vseh papig, da ne prenesejo zlatega nakita.

Upam, da bo še dolgo ostala v moji bližini.

Patricija Kotar, 5. b

Žival iz mraka

(nadaljevanje zgodbe)

Zdaj me mračna žival ne napade več, zdaj sva že prijatelja. Povedal vam bom, kako se je zgodilo, da sva postala prijatelja.

Bila je čista tema in zdelo se mi je, kot da nekdo hodi po hiši. Videl sem mamo, kako je prišla pogledat, če že spim. Delal sem se, da spim. Odšla je in znova se je pošast prikazala. Hotel sem, naj neha strašiti in sem zaspal. Imel sem more in sem verjetno zakričal. Prišel je oče in me vprašal, zakaj kričim. Razložil sem mu vse od začetka do konca. Rekel mi je, naj se z živaljo spoprijateljim. Šel sem do mračne živali in ji rekel, da bi rad bil njen prijatelj. Privolila je in ni me bilo več strah.

David Lorber, 5. b

Knjiga

Večkrat sem že dobro knjigo prebrala v upanju, da sem pravo izbrala.

Knjiga nam lahko zaznamuje življenje, če si o njej ustvarimo dobro mnenje.

Če dobro knjigo preberemo, lažje v življenju pravo pot izberemo.

Torej, če se bomo po dobri knjigi zgledovali, bomo morda v življenju pravo pot izbrali.

Anja Zorjan, 8. r.

Dvojčici

Luiza in Lotica sta se nepričakovano srečali na počitniškem taboru. Ko sta se zagledali, sta se ustrašili druga druge. Vzgojiteljica si je mislila, da sta nekaj posebnega in je posteljo določila Luizi zraven Lotice. Na večerji se nista marali, zato je Luiza brcnila Lotico. Zvečer je Lotica jokala potih, Luiza pa jo je božala. Nista se upali pogledati. Naslednji dan je Lotica pletla venčke. Pridružila se ji je Luiza. Lotica je nataknila venček na Luizo

in sta se smehljali. Potem sta šli skupaj na limonado in tam odkrili, da sta sestri dvojčici.

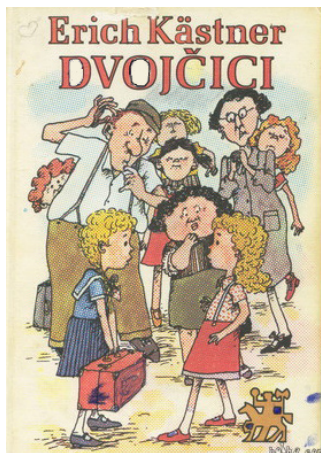
Lotica je želela spoznati očeta, Luiza pa mater. Pred večerjo sta šli v umivalnico in si spletli kitke. Na večerji ju ni nobeden prepoznal. Obe sta bili Lotici. Prepozna-

la ju je Luizina sošolka. Dvojčici sta sklenili, da se bosta zamenjali. Tako je Lotica postala Luiza in Luiza Lotica. Vsaka si je v svoj zvezek zapisala, kaj lahko in česa ne sme delati. Ko sta prišli domov, sta končno spoznali starša. Lotica, ki ji nikdar ni bilo treba kuhati, ni znala skuhati kosila in se je izgovarjala, da je med počitnicami pozabila kuhati. Luiza pa je bila pri mami in je hodila z njo v službo. Dolgo zamenjave nihče ni opazil. Srečali so se v hotelu in dekleti sta vse priznali. Oče in mati sta se pogovorila in se odločila, da se bosta poročila. Dvojčici sta bili veseli in kmalu sta se starša poročila in skupaj so srečno živeli.

Anja Lorber, 8. r.

Luiza in Lotica sta se srečali v počitniškem domu. Ko sta se prvič pogledali v oči, sta se začudili, ker sta si bili čisto enaki.

Prve dni se nista hoteli spoprijateljiti, kmalu zatem pa sta se slikali. To pa zato, ker so mislili, da sta dvojnici. Ob pogovorih sta ugotovili, da sta rojeni na isti datum, v istem kraju in da eni manjka oče, drugi pa mama. Ko je bilo počitnic konec, sta deklici morali oditi domov. Ker pa sta bili radovedni, kako je pri drugem staršu, sta se zamenjali. Lotica je namesto da bi se vrnila v München k mami, šla na Dunaj k očetu. Luiza pa je odšla k mami v München, namesto da bi šla k očetu na Dunaj. Njuni mami je bilo ime Luizalota, njunemu očetu pa Ludvik. Starša tega nista opazila, saj sta deklici spremenili frizuro in zamenjali kovčka. Luiza je postala Lotica, Lotica pa Luiza. Lotici (Luizi) se je pri mami zelo dobro godilo. Luizi (Lotici) pa so se začele dogajati težave, kajti njen oče, po poklicu dirigent, se je zaljubil v neko prefinjeno damo. Luizi (Lotici) to ni bilo všeč in se je šla pogovorit z njo, naj se ne poroči z njenim očetom. Dama je ni poslušala in jo je nagnala. Luiza (Lotica) je doživela živčni zlom. Medtem je njena mama izbrala fotografijo za naslovno stran

časopisa. Med fotografijami je našla fotografijo svojih dveh deklic. Vzela jo je domov in Lotico (Luizo) pripravila do tega, da ji je vse povedala. Luizalota je poklicala svojega bivšega moža in mu vse razložila ter že naslednji dan prispela z letalom na Dunaj.

Čez nekaj dni je Lotica ozdravela. Luizalota in njen bivši mož sta se znova poročila. Lotico so vpisali v šolo na Dunaju. Luiza je zdaj imela družbo in prefinjena dama je iz jeze, ker se je gospod Palfi (Luizalotin mož) znova poročil, odšla.

Vesna Zemljič, 8. r.

Gulliverjeva potovanja

(nadaljevanje zgodbe)

<http://www.orwelttoday.com/gulliver1.jpg>

Osvobodili so me in bil sem zelo vesel. Dobil sem toliko hrane in pijače, kolikor mi je je poželelo srce. Vsak dan je bilo zabavno. Otroci so se igrali v mojih laseh, jih lasali in dame so plesale po mojih rokah. Izmislili smo si še veliko drugih iger, ena od teh je bila na primer plezanje

po Možu-gori. Za Liliputance sem bil velik, kot je za normalne ljudi velik Mount Everest. Tisti, ki je prvi splezal na mojo glavo in dvignil svojo roko visoko v zrak, je zmagal.

Nekega dne je bil v Liliputu velik in močan

vihar. Lomila so se liliputanska drevesa – travne bilke, a nekako sem ljudstvo ohranil pred viharjem. Nato je začelo zelo deževati in kralja je na velikem listu voda nesla proti lisičjemu brlogu. To bi za kralja pomenilo konec, s tem pa bi tudi Liliput propadel. Trudil sem se, da bi ga ujel, toda ni mi uspelo. Začelo je bliskati in grmeti, toda jaz sem še vedno vztrajal. Nisem si želel samo tega, da bi rešil kralja, temveč sem želel videti tudi lisico, ker je še nisem videl. Kralja je odneslo v lisičji brlog, jaz pa sem naredil velik korak za njim in že sem bil tam. Ko sem opazil lisičko, se mi je zdela tako priku-pna. Rekel sem ji le: »Ne, lisica! Ne smeš!« In tako ni pojedla kralja. Spoznal sem, da je to v resnici moj izgubljen pes. Skupaj smo se vrnili domov.

Vsi so bili zelo veseli in so vzklikali: »Juhej!« Osvobodili so me in tako sem z mojim psom odpotoval na drugi otok.

Sara Fras, 6. r.

Zadovoljen sem odšel v svoj domači kraj. Svojim znancem sem povedal, kako sem prišel v Liliput. Zaupal sem jim tudi, kako so se otroci igrali skrivalnice v mojih laseh.

Nekega dne pa sem spet odšel v Liliput. Dve uri pred prihodom sem jih opozoril. Spustili so me h kralju, ki pa je bil začuden, ker me je videl. Odšel sem k straži in ji rekel, naj pripeljejo ujetnika. Ta je bil čisto podoben meni. Nisem vedel, da imam brata dvojčka, ki mu je bilo ime Gargamel. Bil je zelo hudoben. Živel je z najino pravo mamo, jaz pa s krušno mamo. Sedaj ima ženo in otroka. Zelo ju zaničuje. Odločil sem se, da bom obiskal njegovo družino. Gargamel je bil ljubosumen in se je odločil ločiti.

Ker nisem imel žene, sem se poročil z bratovo nekdanjo ženo. Postali smo srečna družina.

Lucija Ornik, 6. r.

Malce sem se razgledal in se odpravil na delo. Kamni so bili zelo težki, zato sem delal zelo počasi. Bil je čas za malico. Kralj mi je priskrbel hrano, da nisem bil lačen. Naslednji dan sem imel prost. Ulegel sem se na tla, tako da so se otroci lahko igrali v mojih laseh. Po igri z otroki sem šel na obalo in zaslišal ladje. Odhitel sem h kralju in mu to povedal. Kralj me je pohvalil, ljudi pa je opozoril, naj ostanejo v hišah. Tudi jaz sem sem moral skriti, vendar nisem našel pravšnjega kotička. Šel sem v gozd, ampak še nikoli nisem bil v tem gozdu, zato sem se izgubil. Ko so obiskovalci odšli, me je kralj začel iskati. Povedal je novico naprej.

Našel sem ladjo in se vkrcal nanjo. Tam sem videl svojo posadko. Vsi so se me razveselili in odpluli smo.

Tjaša Gamser, 6. r.

Liliput, 26. 3. 2012

Dragi Liliputanci!

Vabim vas na prvenstvo v skakanju čez vrh. Vrvice bomo napeli trideset centimetrov nad tlemi. Skakali boste čez njo in tudi plesali. To se bo dogajalo 30. marca 2012 ob 8. uri zvečer v kraljevi plači. Po tej igri bomo imeli slavje in plesali dolgo v noč. Za hrano in pijačo bo poskrbljeno. S seboj prinesite le dobro voljo.

Lep pozdrav

Lucija Ornik, 6. r.

Liliput, 26. 3. 2012

Vabilo

V Liliputu se bo znova odvijalo liliputansko prvenstvo v skakanju čez vrh in plesanju po njej. Tisti, ki bo najlepše plesal po vrvi in na njej skočil najvišje, ne da bi padel, bo zmagovalec. Dobil bo

Filip Senekovič, 5. a

posebno liliputansko medaljo. Čaka vas tudi pojedina. Prvenstvo se bo začelo v kraljevi prestolnici Liliputa, 30. marca 2012, ob 14. uri, pojedina pa bo v cerkvi sv. Gulliverja. Zelo bo zabavno.

Vljudno vabljeni!

Velikan Gulliver

Sara Fras, 6. r.

Umpah Pah

(nadaljevanje zgodbe)

Poglavar Mračna žaba je ugotovil, da se je vrač Oblačno nebo zlagal. Odločil se je, da ga bo kaznoval. Poklical ga je in mu rekel: »Ker si se mi zlagal, te bom kaznoval!« Vrač je bil zelo žalosten, a poglavar ni popustil. Rekel mu je: »Vem, kako zelo sovražiš zelenjavo, zato jo boš moral z golimi rokami rezati in olupiti. Kazen bo trajala cel dan

in upam, da se potem ne boš več lagal.« Vrač je že mislil oditi pa se je spet oglasil poglavar: »Še nekaj sem pozabil. Tudi spal boš na zelenjavi. Vrne mi tisto ogrlico, ki sem ti jo dal.« Vrač je poglavarju pokazal svoj vijoličast jezik in ga preklel, da ne bo imel nikoli več sreče.

Odpeljali so ga, poglavar in ostali pripadniki plemena pa so srečno živeli svoje indijansko življenje.

Živa Waldbütter, 6. r.

<http://www.mojesanje.com/wp-content/uploads/2011/01/indijanecc.jpg>

Poglavar Mračna žaba je poslal svoje indijanske čete poiskati bizone. Mislil si je, da bo to lahko, ker bizoni prihajajo do vasi. Indijanci so iskali bizone cel dan. Poveljnik čete je rekel: »Pojdite po drva in kamne, da zakurimo ter prespimo noč ob ognju.«

Zgodaj zjutraj so zaslišali konje. Vedeli so, da prihaja proti njihovi vasi četa sovražnikov. Poveljnik je poslal najhitrejšega Indijanca, da je obvestil

poglavarja. Tekel je in tekkel, kakor hitro je mogel in nazadnje prispel do poglavarja ter mu sporočil, kaj se dogaja v četi. Indijanci so se vrnili in se pripravljali na vojno. Naenkrat so zaslišali konje in vojna se je začela. Puščice so letele vsepovsod in slišal se je žvenket mečev ter sulic. Uporabljali so sekire tomahavk.

Vojna se je končala in zmagali so. Vsi so spet živeli srečno in končno našli bizone.

Tristan Hudales, 6. r.

Poglavar in vrač sta razmišljala, kako bi priključila vojsko. Tedaj pa je vrač ugotovil, kaj naj storita. Izdelala sta rog in pihala vanj. Vsi so to slišali. Vojaki so prispeli do poglavarja. Opazovalci plemena Ploskih stopal so videli, da se v gozdu nekaj premika.

Tam je bil tudi Umpah Pah. Opazil je bizone in jih ustavil. Peljal jih je do plemena Šavašavah. Tam so morali prenašati težke kamne. Bizoni so jim pomagali pri napornem delu. Poglavar Ploskih stopal pa se je spraševal, zakaj čreda bizonov ni prišla. Bojevniki so odšli iskat čredo, ampak je niso našli.

Poglavar je mislil, da ga je vrač nalagal, zato ga je kaznoval.

Tadej Roškarič, 6. r.

Poslednja vojna njegovega veličanstva

(nadaljevanje dramskega besedila)

(Drugi dan se dekleta niso vrnila, ampak so ostala doma in ko je narednik to ugotovil, so se morala spet vrniti. Prvo dekle je prineslo krajec svežega kruha.)

Prvo dekle: Nate, nate, tukaj imate krajec svežega kruha, ki sem vam ga obljubila, gospod narednik. (Mu ponuja.)

Narednik: Ne rabim kruha! Raje takoj pridite vadit!

Vsa dekleta: Prav.

Narednik: Dobro, zdaj pa bomo ...

Drugo dekle: Ojoj, ne morem, spet moram domov, ker moj otročiček spet joka!

(Ampak to sploh ni bilo res.)

Tretje dekle: Spet moram oprati umazano perilo ... perilo!

Narednik: Nehajte!

Vse: Adijo!

(Odidejo.)

Narednik: Že spet!

(In tudi on odide.)

Larisa Knezar, 6. r.

(Nobeno dekle drugi dan ni prišlo, zato so morali fantje sami nadaljevati.)

Narednik: Dobro jutro, fantje, začeli bomo brez deklet, saj nobena ni prišla.

Prvo dekle: Gospod narednik, oprostite, da zamujam. Obljubim, da se to ne bo več zgodilo.

Narednik: Dobro. Zdaj pa hitro v vrsto, da lahko začnemo. Jasno?

Vsi: Jasno!

Narednik: No, dobro. Pa začnimo. Danes sem slišal, da naj bi neka vojska napadla naš kraj, zato

se bomo morali res pripraviti, saj ne vemo, od kod, kakaj, kdaj ...

Drugo dekle: Oprostite, oprostite, da zamujam. Prinesla sem vam kos svežega kruha.

Narednik: Dobro, zdaj pa hitro v vrsto. Začnimo s puško ... Koliko delov ima? Ti tam, povej!

Prvi fant: Puška ima devet delov.

Narednik: Dobro, res je.

(Od daleč se sliši streljanje.)

Narednik: Hitro po puške, približujejo se! Z vami grem, saj nas je premalo.

Prvo dekle: Narednik, ali moram zraven?

Narednik: Seveda moraš. Pojdimo!

Ana Brunčič, 6. r.

Narednik: Kaj pa vaše znanje na fronti?

(Naslednjega dne gredo na fronto.)

Prvo dekle: Gospod narednik, prinesla sem vam kos kolača.

Narednik: Zdaj ni časa za kruh, čas je za fronto.

Drugo dekle: Kje pa so puške in bombe?

Tretje dekle: Vi, gospod narednik, bi jih morali prinesiti.

Narednik: Ta naloga je vaša. Jasno? Pojdite po orožje!

Vse: Jasno. Že gremo.

(Prinesejo orožje.)

Narednik: Tako, sedaj pa nataknite deveti del puške na prvi del!

Vse: Razumemo!

Narednik: Tako, sedaj pa korakajmo. Zdaj smo pripravljene, sedaj pa v napad!

Lucija Ornik, 6. r.

Lenča Flenča

(poustvarjanje dramskega besedila)

Lenča dobi klavir

(Lenča sedi za mizo in se pogovarja z očetom.)

Lenča (zelo veselo): Očka, zelo te imam rada.

Očka: Zakaj pa?

Lenča: Zato, ker si me vpisal v glasbeno šolo.

Očka: Saj veš, da te imam rad in zate bi storil, kar koli želiš.

Lenča: Vem, očka. Kdaj pa dobim klavir?

Očka: Ne vem še, verjetno čez en mesec.

(Čez en mesec dobi Lenča klavir, ki se ga zelo razveseli.)

Očka: Upam, da ne boš vadila takrat, ko bom spal.

Lenča: Obljubim, očka.

Lucija Ornik, 6. r.

Klavir in harfa

(Lenča prosi očeta, da ji kupi klavir. Postavijo ga v sobo.)

Očka: Veliko je stal, zato pazi nanj.

Lenča: Bom, očka.

Mama: Z očetom greva v trgovino. Glejta, da bosta z bratom pridna!

(Čez eno uro se vrnete oče in mama domov.)

Mama in očka: Aaaaa! Kaj je to? (Zagledata polomljen klavir, zraven njega pa Lenčinega brata.)

Lenča: Zgodila se je nesreča, res! Ta klavir sploh ni bil v redu!

Očka: Moj bog! Veš, koliko denarja sem dal zanj?

Lenča: Veš, očka ...

Očka: Kaj?

Lenča: Zadovoljna bom tudi s harfo!

Očka: Da boš še to razbila!? Ni govora.

Brat: Jaz pa bi imel citre!

Očka: Nobeden ne bo ničesar imel! Dovolj mi je tega! Kar na trepalnice se postavi, če ti kaj ni všeč! (Lenča je zelo jezna.)

(Naslednji dan)

Očka: Izvoli. (V sobi stoji harfa.)

Lenča: Hvala, očka!

(Čez minuto se zasliši glasen tresk.)

Očka: Harfa! Še v pekel me boste spravili!

Živa Waldbütter, 6. r.

Velika laž

(Lenča pride iz šole in sreča svojega brata.)

Lenča: Ja, bratec, kaj pa ti že tako zgodaj doma?

Brat: Živijo, Lenča! Nič, prišel sem pogledat, če je že kdo doma.

Lenča: A tako. No, jaz grem v svojo sobo. Se ti ne boš odpravil nazaj v šolo?

Brat: Ne, ne grem več, saj bo pouka kmalu konec.

Lenča: Kakor želiš! Adijo!

Brat: Adijo. (Čaka, da Lenča odide in nekaj mrmra. Tedaj pa pride mama, on pa si reče.) Za las je šlo. Skoraj bi izvedela, da so me vrgli iz šole.

Mama (Vse to sliši in se dela, da ni nič slišala.): Kaj se je zgodilo?

Brat: Nič, nič, nič, pozabi!

Mama: So te res vrgli iz šole?

Brat: Ne bodi jezna, prosim.

Mama: Nič ni, vendar se to ne sme več zgoditi!

Brat: Saj vem. Tako je, če se rad pretepaš.

Mama: Kaj se?

Brat: Preteparam.

Mama: Ojej! Zato so te vrgli iz šole? To se ne sme več zgoditi. Zdaj pa v sobo! Premisli, kaj si

naredil. Jasno?

Brat: Dobro!

Ana Brunčič, 6. r.

Pri urah klavirja

(Očka je Lenčo odpeljal v glasbeno šolo.)

Lenča: Dober dan, učiteljica.

Učiteljica (prijazno): Dober dan, Lenča, kar usedi se na stol.

Lenča: Vam lahko zaigram skladbo, ki sem se jo sama naučila?

Učiteljica: Lahko.

(Lenča začne igrati.)

Lenča: Vam je bilo všeč?

Učiteljica: Še kar, še kar. Danes se bova učili note. Razumeš?

Lenča: Razumem.

Učiteljica: No, pritisni to tipko, ta se imenuje ce. Ponovi.

Lenča: Ce.

Učiteljica: Bravo. Naslednja je de.

(Lenča pritisne naslednjo tipko, ko zazvoni telefon.)

Učiteljica: Samo malo.

Lenča: Lahko vadim?

Učiteljica: Lahko.

(Učiteljica se oglasi na telefon.)

Lenča: Učiteljica, učiteljica!

(Učiteljica se pogovarja, zato je ne sliši.)

Lenča (jezno): Učiteljica, učiteljica!

(Učiteljica še vedno ne sliši, zato Lenča zbeži domov.)

Tjaša Gamser, 6. r.

To je norišnica

Lenča se je vrnila iz šole. Mama je pripravljala kosilo. Vprašala jo je, ali je dobila kakšno oceno.

Lenča je povedala, da ni dobila nobene oce-

Matic Repa, 7. r.

ne in zaradi Martina Krpana ji ni bilo treba lupiti krompirja. Povedala je tudi, da ji je učiteljica rekla, da je nadarjena za glasbo. Mama ji je rekla, da če bo to povedala očetu, bo zelo jezen.

Očka se je vrnil iz službe. Usedel se je na stol. Vprašal ju je, kaj imata za bregom. Lenča mu je odgovorila, da začenja z gladovno stavko, če je ne bo vpisal v glasbeno šolo. Očka je bil sprva malce jezen, ko pa je videl, kako se je Lenča prevrnila s stola in začela cepetati, je popustil.

Rekel ji je, da jo bo vpisal v glasbeno šolo. Lenča je rekla, da bo vadila samo takrat, ko bo on spal.

Lucija Ornik, 6. r.

Žival ne odraste v človeka, da bi delala zlo

Na knjigo Oči gledam kot prikaz tega, da ljudje delamo zlo, živali pa ne. Pisatelj Andrej Makuc opisuje dogajanje v knjigi tako, kot da se to ves čas dogaja njemu in to trpljenje opazuje skozi živalske oči. Sam mislim tako, da kakor se bomo mi obnašali do živali, tako se bodo one do nas.

V prvi zgodbi z naslovom Pasje pisatelj prikazuje psičko Negro, kako se začne vedno bolj čudno obnašati. Glavne osebe v tej zgodbi so Petra, mama, oče in psička Negra. Naslednja zgodba z naslovom Konjske govori o konju Pubku. Sporočilo te zgodbe je: »Konj ne odraste v človeka, da bi delal zlo.« Glavne osebe v tej zgodbi so mesar, Gustl, Maks, Frenk, Rus, Jerčič in konj Pubek. Naslov tretje zgodbe je Mišje. Govori pa o tem, kako se spretna miš izmika pastem. V tej zgodbi nastopajo Kraner, Rus, Joe, Frenk, omenjen je tudi Žizek. V četrti zgodbi z naslovom Žabje pisatelj pripoveduje o žabah. Prijatelji najdejo skrivališče žab in jih oslepijo. Dogajanje je opisano na zelo krut način. V zgodbi je osrednja oseba Joc, omenjena sta tudi

Frenk in Rus. Peta zgodba z naslovom Moje je meni zelo všeč. Pripoveduje namreč o nogometu, predvsem na začetku. Glavni osebi v tej zgodbi sta Mirko in njegova sestra Janja. Dogajanje te zgodbe se vrti okoli dveh ekip moštev, ki ves čas igrata med seboj. V zadnji zgodbi z naslovom Jočeve pisatelj govori o Jocu, ki je preveč gobezdav in nenehno zahaja v probleme. V tej zgodbi nastopajo Joe, Frenk in Rus.

Iz te knjige sem se naučil, da ljudje pregrobo ravnavajo z živalmi in nimajo do njih prav nič spoštovanja ali zelo malo. Najbolj mi je bila všeč zgodba z naslovom Moje, najmanj pa zgodba Mišje.

Pisatelj Andrej Makuc je profesor slovenskega jezika na gimnaziji v Slovenj Gradcu. Je začetnik gimnazijskega kulturnega društva Spunk. V tem društvu dijaki preizkušajo svoje govorne sposobnosti. Z nastopi dokazujejo, kako uporabljajo jezik v govornih nastopih. Največji uspeh Spunka je bil gledališko-glasbeni projekt v letu 2007 v Cankarjevem domu, ki je bil proglašen za najboljšo srednješolsko postavitev.

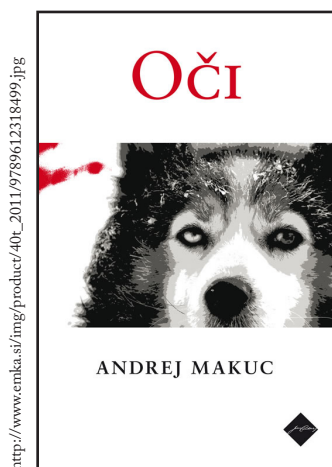
Domen Pivljakovič, 8. r.

Pisave mojega in Vorančevega otroštva

Lovro Kuhar, bolj znan pod psevdonimom Prežihov Voranc, se je rodil 10. avgusta 1893 v Podgori pri Kotljah, umrl pa 18. februarja leta 1950.

Bil je priden pa tudi navihani otrok. Vsako jutro je moral pred šolo gnati past živino. Zelo je imel rad svojo družino, še posebej mamo. Ni maral šole, zato si je želel, da bi zgorela. V šolo je hodil zjutraj in se vračal domov ob štirih popoldne, saj se je bal, da bi bil tepen od očeta.

Ko je odrasel, je začel pisati romane, novele, potopise, zgodbe in črtice. Ena izmed zbirk črtic

http://www.cankar.si/img/product/40_2011/9789612318499.jpg

nosi naslov Solzice. Ta zbirka ima tak naslov zato, ker si je v Vorančevem otroštvu njegova mama zaželela, da bi nesla v cerkev solzice. Toda nikjer več niso rasle, zato je Prežihov Voranc šel po njih v Pekel, ki je bil zanj zelo strašen kraj. Naslov Solzice nosi tudi prva črtica v tej zbirki.

Prežihov Voranc je v zbirki Solzice pripovedoval tudi o življenju drugih otrok. Te doživlja je opisal v črtici z naslovom Nagrada. V njej je napisal, kako so pri sosedovih garali. Delali so vsi: oče, mati in majhna otroka Lenčka in Anej. Gospodar jim je za to obljubil denar, otrokoma pa nagrado. Vsi so že nestrpno čakali nanj. Ko je prišel, očetu ni dal obljubljenih vsot, temveč manjšo, otroka pa nista dobila ničesar. Vsi v družini so bili zaradi tega žalostni in jezni.

Kot sem že prej omenila, Prežihov Voranc ni maral šole. To je predstavil v črtici Bolečina. Prežihov Voranc se je branil šole, toda to se je nehalo, ko mu jih je oče nekega jutra naložil s težko šibo po zadnji plati. Nekega pomladnega dne pa se je zgodilo nekaj, kar bi utegnilo rešiti Voranca, da mu ne bi bilo več treba obiskovati šole. Vnel se je požar. Voranc je strmel v dolino in pri tem opazil, da se je iz neke hiše začelo kaditi. Naenkrat se je iz nje dvignil plamen, ki je poskočil na drugo gospodarsko poslopje in tudi to je zagorelo. Potem je zagorela tudi cerkev in nato so se plameni približevali šoli. Voranc je, poln pričakovanj, strmel v šolo in čakal, da bi zagorela. Toda šola ni in ni hotela zagoreti. Voranc je nato ves razočaran odšel domov in se tam razjokal. Bil je razočaran nad tem, da ni zgorela šola.

Voranc se je velikokrat srečeval s sosedi in sornstniki, toda pred njimi ni želel kazati revščine svoje družine, saj se je revščine sramoval. O takem srečanju govori v črtici z naslovom Tri pisanke. Takrat je bila velika noč in otroci so morali k sosedom nesti dobrote. Vorančevi starši so dali Vorancu v majhno košarico majhen kos šarteljna, rdeče

čajke in le dva zeksa – srebrn avstrijski kovanec. Tako se je odpravil na pot in tam srečal svojega sošolca in neko deklico. Oba sta pokazala dobrote, ki sta jih nosila v svojih košaricah, le Voranc jih ni hotel, saj ga je bilo sram. Deklica je bila namenjena k njemu in je imela največji kos šarteljna z veliko rozinami, najlepše obarvan pirh in iz košarice se je svetlikal rajniš – denarna enota. Voranc je deklico prosil, naj mu da rajniš, saj ni hotel, da bi drugi vedeli, kako revni so pri njih doma. Deklica mu je dala rajniš in Voranc je bil zelo vesel. Ponosno je nesel svojo košarico v vas pod goro in gledal, kako se je iz nje svetlikalo.

Ja, Voranc je bil res priden in navihan otrok, enako kot jaz. Res pa je, da meni ni treba toliko delati in če delo slabo opravim, nisem tepena. V tistih časih so se otroci razveselili vsake igrače, medtem ko gre danes nekaterim otrokom le za to, kakšne rezultate bodo dosegli pri videoigricah. Res je tudi, da so v tistih časih otroci v prostem času uživali ob gledanju sončnega vzhoda in zbujanju narave, danes pa otroci ta čas porabimo za gledanje televizije. Mislim, da bi morali marsikaterega otroka postaviti v čas Vorančevega otroštva, da bi videl, kaj zares pomeni delo.

Sara Fras, 6. r.

Svetle in temne podobe

Voranc je živel na hribu v majhni hiši. Pod sabo je imel pogled na celo dolino in vse mu je bilo lepo. V dolini pa je stala velika tovarna, ki je razbijala noč in dan. Te tovarne se je Voranc skoraj bal. V vasi je bila tudi šola, ki pa je Voranc ni maral, saj je bila do tja težka pot in v šoli so učitelji uporabljali tudi habino. To je bila palica, na drugi strani pa šiba. Vsako jutro je jokal, saj ni hotel v šolo. Nekega dne pa je bilo očetu dovolj in ga je pograbil ter natepel.

Nekega dne je prišel v šolo učiti učitelj, ki je

bil Nemeč. Že poprej so učitelji zahtevali nemško pozdravljanje, ta učitelj pa slovenskega jezika ni hotel slišati in so vsi pozdravljali nemško. Vorančev oče pa je bil zaveden Slovenec in tega ni dopustil. Tako sta se v Vorančevem srcu tepla nemški in slovenski jezik.

V črticah je bilo napisanega veliko žalostnega. Že majhni otroci so morali vstajati zgodaj, ko je bila še skoraj tema. Takrat jih je bilo tudi strah, saj so živino gnali po gozdu, ki je v temi predstavljal pravo nočno moro in drevesa so bila kot pošasti tisočerih rok. V črticah je bilo veliko strašljivega, na primer tam, ko je majhna deklica pasla krave in sta se kravi začeli ruvati. Takrat je najverjetneje z največjim strahom odšla domov, saj je vedela, da bo tepena z bičem. A takrat jo je rešila njena mati, ki je bila dobrega srca, čeprav je v starih časih večina staršev bila zelo strogih in so otroke neusmiljeno topli.

Prebral sem tudi knjigo Hotel sem prijeti sonce, ki jo je napisal Tone Partljič. Bistveno bolj mi je bila všeč ta knjiga, saj v njej ni opisanih veliko žalostnih dogodkov. Prav tako sem se ob branju črtic lahko veliko nasmejal, saj je bilo opisanih dosti smešnih dogodkov. Zelo smešna se mi je zdela črtica Oprostite, tovariš pacek. Govori pa o tem, kako je na vlaku Tonetu nekdo sunil risalni blok in mu je prijatelj rekel, naj gre k paceku (miličniku) in naj mu reče, da mu je tisti fant ukradel risalni blok. Ko mu je Tone to rekel, ga je miličnik zelo okaral. Medtem je njegov prijatelj že ušel, saj je vedel, da ga bo od Toneta pošteno slišal.

Kristjan Reisman, 6. r.

Zgodbe Vorančevega otroštva

Prežihov Voranc – Lovro Kuhar se je rodil 8. oktobra 1893 v Kotljah na Koroškem, kjer je končal tudi osnovno šolo, življenjska pot ga je zanesla

v Ljubljano in na Dunaj, kjer je obiskoval zadružno šolo. Delal je v jeklarni. Med prvo svetovno vojno se je boril na soški fronti. Nekaj let potem so ga Italijani zaprli v nacistično taborišče. Ob vrnitvi domov se je njegovo zdravje močno poslabšalo. Umrl je v Mariboru, in sicer 18. februarja 1950. Kot pisatelj se je uveljavil v tridesetih letih. Napisal je dva zelo znana romana in mladinsko knjigo Solzice, ki jo je posvetil svoji mami.

Prežihov Voranc je bil živahen otrok, poln veselja. Zelo rad je gledal jutranji svet. Bil je očaran ob vzhodu sonca. Doma so bili na takšnem mestu, da je lahko vsak dan gledal vzhajanje in zahajanje sonca. Motil ga je edino sopihajoč, težak glas, ki ga je prebudil iz lepih misli. To je bil zvok parnih kladiv, ki so butala v dolini, kjer je stala velika tovarna. Voranc ni maral te tovarne. Velika temna stavba, iz katere se je kadil dim, Vorancu ni bila pri srcu. Zelo rad je imel naravo, rad je poslušal žvrgolenje in petje ptic. Včasih tudi jaz gledam v naravo čisto zasanjano in naenkrat me iz sanjarjenja nekaj predrami. Največkrat nič strašljivega, a imam v sebi občutek tesnobe in žalosti, kot da bi se ločila od sveta sanj ali veselja. Takrat sem včasih jezna na tistega, ki me je zbudil. Verjetno se je tudi Voranc tako počutil. Ob branju Vorančeve knjige se mi je zdelo, da Voranc ni imel rad ljudi. Držal se je bolj zase. Bil je čisto preprost otrok, brez velike želje.

Prebrala sem tudi knjigo Hotel sem prijeti sonce, ki jo je napisal Tone Partljič. Ta pisatelj se je rodil leta 1940 v Mariboru. Otroštvo je preživel na Pesnici. V družini so bili trije otroci – dva fanta, deklica, oče in mati. V osnovno šolo je hodil na Pesnici.

Bolj všeč mi je bila knjiga Hotel sem prijeti sonce. V njej je več humorja, kar imam pri knjigah rada. Črtice so zelo zanimive. V knjigi Hotel sem prijeti sonce mi je bila najbolj všeč črtica Prvi sladoled. Tako je bilo zanimivo, da nekateri otroci, kot na primer Tone, še niso okusili sladoleda.

To je bil za njih pravi raj. Za nas je danes tako samoumevno kupiti si sladoled. Precej žalostna je bila črtica Balada o kozi. Ob branju le-te se mi je zazdelo, da ima Tone Partljič rad živali. Preseneča me, kako je jokal, ko je koza poginila.

Knjiga Solzice mi je bila prav tako všeč. Najljubša črtica pa mi je bila prav ta, po kateri se imenuje knjiga Solzice. Všeč mi je bilo to, kako je Voranc premagal strah in šel v Pekel po solzice. Svojo mamo je imel neizmerno rad.

Živa Waldhütter, 6. r.

Svetloba in tema Vorančevega otroštva

V zbirki Solzice je Voranc opisoval, kako je občudoval naravo. V črtici Prvi maj je zapisal, da je narava zanj, kot da bi bil to del njegovega lastnega telesa.

Skoraj vsa knjiga govori o doživetjih v naravi. Črtica Solzice govori o Prežihovem strahu pred kotlejem, ki so ga imenovali Pekel. A ko je videl materino žalost, ker ni mogla v cerkev nesti solzic, se je opogumil. Solzice niso rasle nikjer več, le še v Peklu. Prežih je odšel v Pekel in nabral solzice za mater.

O naravi govori tudi črtica Bolečina. Ko je Prežih odhajal iz šole, je moral odskakovati s ceste. Pri tem je skočil v visok sneg in zašel pod koš. To je bila mlada smrečica. Bilo mu je skoraj toplo pod njo.

Zelo lepa je črtica Prvi maj. V njej je Prežih zapisal, da se vseh naravnih lepot okoli sebe v mladosti ni zavedal. Govori tudi o tem, da je zgodaj zjutraj pasel živino na zelo lepem kraju. Prežih je tam po navadi kar zaspal. Zraven tega kraja je bil tudi prečudovit gozd.

Drugače pa name delujejo temne stvari. V črtici Prvi maj je Voranc zapisal, da ga je iz lepih misli

prebudil sopihajoč težak glas. To je bil glas parnih kladiv v tovarni. Zelo žalostno se mi zdi, kaj se je zgodilo v črtici Višja matematika, ko je oče Vorančevega prijatelja zapisoval večje številke zaradi pohlepa. To se mi zdi nedopustno in žalostno, da nekateri ljudje zaradi pohlepa za denarjem lažejo. To je zame eden izmed temačnih dogodkov v Solzicah. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi v črtici Nagrada. Gospodar je obljubil velik zaslužek, otrokoma Lenčki in Aneju pa nagrado. Vsi so zelo trdo delali, posebej še otroka. Namesto visoke plače in nagrade pa so dobili zelo malo, skromno plačilo. Gospodar je zaradi pohlepa po denarju prekršil dogovor, obljubo.

Prebral sem še knjigo Toneta Partljiča Hotel sem prijeli sonce. Enako kot v knjigi Solzice opisuje tudi pisatelj Tone Partljič zgodbe svojega otroštva, le da Prežihov Voranc v prvi polovici 20. stoletja, Tone Partljič pa v drugi polovici 20. stoletja. Obe knjigi imata naslov po istimenski črtici. V Solzicah je to črtica Solzice, v zbirki Toneta Partljiča pa Hotel sem prijeli sonce. V obeh knjigah je knjižni zborni jezik obarvan z narečnimi izrazi.

Bolj všeč mi je bila knjiga Hotel sem prijeli sonce. To pa zato, ker je bila bolj smešna.

Aljaž Krautič, 7. r.

Potolčeni kramoh, Nina Terbuc, 8. r.

Mame so ene in edine. So dobre in skrbijo za nas. Nikoli nam ne rečejo žal besede in tudi mnogo lepega naredijo. Rade se smeji. Zelo so nam hvaležne, če kaj naredimo namesto njih. Ko smo žalostni, dobimo pri njih tolažbo.

Urban Škrlec, 8. r.

Mama je zaklad, ki ga ne dam nobenemu. Vsaka mama ima takšen obraz, kot bi ji ga izrezali angeli. Ona je tvoj varuh, ki skrbi zate od tvojega rojstva.

Mama je nekaj najlepšega, kar se ti lahko zgodi v celem življenju. Mame nas imajo tako rade, da bi naredile vse, mi pa za njih. So prijazne, ljubeznive, delavne, najboljše in strpne. Takšne so naše mame.

Tomaž Korošec, 8. r.

To je oseba, ki te vzgaja, te hrani in ti je dala največji dar na svetu, to je življenje. Ko te kaj skrbi ali si žalosten, je mama prava oseba, ki te razvedri.

Tudi jaz imam mamo, ki jo imam zelo rada. Vsaka mama se trudi po svojih močeh, saj kuha, pospravlja, hodi v službo, da ti lahko kaj kupi, za rojstni dan ti naredi veliko zabavo.

Mojo mamo imam rada, čeprav mi včasih ne more izpolniti vsake želje.

Anja Lorber, 8. r.

Brez mam tudi otrok na vsem širnem svetu ne bi bilo. Naša prva beseda, ki jo izrečemo, je mama. Mame so vredne čistega zlata, posutega z diamanti, očetje pa bronca. Mame za nas skrbijo, nas pazijo, hranijo. Ko smo še majhni, nas zagovarjajo in branijo.

Tudi moja mama ima že vse to za sabo, čeprav so ji včasih že skoraj prekipeli živci. Na srečo je imela z otroki že opravka, saj imam dve starejši sestri in starejšega brata. Tudi oče ji je veliko po-

Doris Ribič, 7. r.

magal pri teh opravilih, a mislim, da pri kuhanju ne toliko. Rada bi, da bi mama vedela, kako sem ji hvaležna za vse to. Želim si tudi, da bi ji povzročala čim manj skrbi.

Anja Zorjan, 8. r.

Kako lepo je, da imam mamo. Ne vem, kako bi bilo, če je ne bi imela. Vem, da je moja edina in prava mama, ki me spremlja, varuje, mi pomaga, nudi stvari, ki jih potrebujem.

Moji mami je ime Brigita. Stara je 30 let. Ima blontnorjave lase. Zelo rada se smeji, naliči in zelo dobro kuha. Zjutraj zgodaj vstane in me zbudi ter pripravi zajtrk. Vsak popoldan gledava skupaj te-

Tomaž Korošec, 8. r.

Žan Jovanovič, 8. r.

levizijo in se smejeva ob videosmešnicah.

Zelo rada jo imam, čeprav se tudi kdaj razjezi. Vem, da mi želi najboljše.

Larisa Horvat, 8. r.

Mama je ena sama. Vsak ima samo eno mamo in to je naš največji zaklad.

Moja mama je učiteljica fizike. Meni to osebno ni všeč. Mama mojemu očetu bere misli in ugane vse njegove želje. Pomaga mu, kadar so dnevi kisli ali če vstane z levo nogo. Pomaga pa tudi meni in moji sestri. Moja mama se včasih razjezi ali ima slab dan. Včasih pa se mi zdi, da je najboljša mama na svetu.

Vsaka mama včasih tudi trpi. Mislim pa, da je prav, da imajo mame svoj praznik.

Vesna Zemljič, 8. r.

Moji babici je ime Hermina, piše pa se Farazin. Ima tri otroke, ime pa jim je: Danijela, Ivanka in Dušan. Imela je tudi moža, ki je umrl leta 2004.

Babica me ima zelo rada. Kot otrok je živela na majhni domačiji. Ni imela časa, da bi hodila v srednjo šolo. To pa zato, ker je morala doma starejšem pomagati v hlevu. Že od malih nog opravlja potrebne stvari v hlevu. Stara je 66 let in še vedno dela v hlevu.

Babica ima modre oči, črne lase in je srednje velikosti. Sama si izdeluje sir in peče kruh. Od krav dobi mleko in tudi meso.

Moja babica je že v pokoju. Imam jo zelo rad in upam, da bo še dolgo živela. Želim ji veliko zdravja.

Luka Verle, 9. r.

Sara Fras, 6. r.

Živa Waldbütter, 6. r.

Karin Najdenik, 6. r.

Srnjaček

Bila je sobota. Sprehajal sem se po gozdu, kjer sem opazoval živali in drevesa. Kar naenkrat sem nekaj zaslišal.

Pogledal sem in videl majhnega srnjačka. Padel je v jamo, v kateri je stokal. Pomislil sem, da si je zlomil nogo. Hotel sem ga rešiti, vendar nisem mogel. Jama je bila globoka. Če bi šel v njo, bi obtičal, zato sem hitro stekel domov, da bi povedal, kaj se je zgodilo.

Moj oče je odšel z menoj v gozd. Potegnila sva srnjačka iz jame in ga odnesla domov. Obvezala sva mu rano, da ga ne bi bolelo. Pri nas doma je

ostal dva tedna. Po treh dneh se je počutil bolje, lahko je hodil, vendar še vedno ni mogel teči. Po dveh tednih sva ga z očetom odpeljala nazaj v gozd. Tam sva opazila njegovo mamo, kako ga je iskala. Pomislil sem, da to ni mogoče. Oče mi je rekel, naj ga posujeva z listjem, da ga srna ne bo zavrnila zaradi vonja. Nato sva ga poslala k mami. Bila ga je zelo vesela in odšla sta nekam v gozd.

Pogrešal sem tega srnjačka. Še dobro, da se je vse v redu končalo.

Tomaž Korošec, 8. r.

Teliček

Bilo je pred štirimi leti, ko smo praznovali novo leto. Vsi smo rajali, saj je bilo konec starega leta.

Pri nas doma je veselo že, če ni kakšnega praznika, saj nas je v družini veliko in imamo večjo kmetijo, na kateri je veliko živali. Imamo okoli 35 glav goveda, v našem hlevu ne manjka majhnih teličkov in teličk.

Najbolj prisrčen je bil teliček, ki je bil rjavobebe barve. Ime mu je bilo Minkec in je bil težak okoli 150 kg. Imel je takšno nesrečo, da je poginil točno v noči s 1. na 2. januar, in sicer zaradi udarca v glavo. Nesreča se je zgodila že eno noč prej. Za njegovo nesrečo so krivi pirotehnični izdelki, ki so prestrašili vso govedo v hlevu, tudi telička. Oče je pozabil prižgati luči v hlevu, da bi se govedo manj prestrašilo. Za nesrečo je izvedel šele zjutraj, ko je šel v hlev nahraniti živali. Mama in brat pa sta za to izvedela malo pozneje. Oče je takoj ukrepal in poklical veterinarja, ki je prišel, kolikor hitro je mogel. Najprej ga je pregledal in mu dal injekcijo. Povedal nam je, da je zelo malo možnosti, da bi preživel. Oče mu je pomagal, kolikor je mogel. Vedel pa je, da mu ni pomoči, zato nam ni tega takoj povedal. Tisto noč je teliček poginil.

Oče ga je zjutraj našel mrtvega. Naslednji dan

je prišel uslužbenec sanitarne službe in ga odpeljal. Telička imam še vedno v spominu.

Anja Zorjan, 8. r.

Prijateljstvo

Bilo je v ponedeljek. Prišel sem domov in naredil nalogo. Potem sem se odpeljal v gozd.

Nekaj časa sem se sprehajal po gozdu, ko sem nenadoma zagledal pred seboj črno-belega kužka. Od daleč sem zaslišal glasen zvok. Bilo me je strah, saj sem imel samo sedem let. Naenkrat sem zagledal tovornjak. Ravno v tistem trenutku je kužek stekel čez cesto. S kolesom sem odhitel do njega. Za las me je zgrešil tovornjak. Padel sem s kolesa in z glavo udaril v drevo. Kužek je bil na varnem, jaz pa sem se mu zasmilil. Stekel je k svojim najbližjim. Ko so prišli, so videli, da sem se žrtvoval za kužka. Odpeljali se me domov in mama mi je dala na rano obkladke. Potem so se z mano pogovorili o nesreči. Vse sem jim lepo razložil. Preden so odšli, so se mi zahvalili in mi rekli, da se lahko igram z njihovim kužkom.

Od tedaj imam enega prijatelja več.

Domen Majer, 8. r.

Pasja zgodba

Bilo je v petek popoldan. Veter je pihal in listje je padalo z dreves. Prišla sem iz šole, naredila domačo nalogo in odšla ven k dedkovi psički Konti.

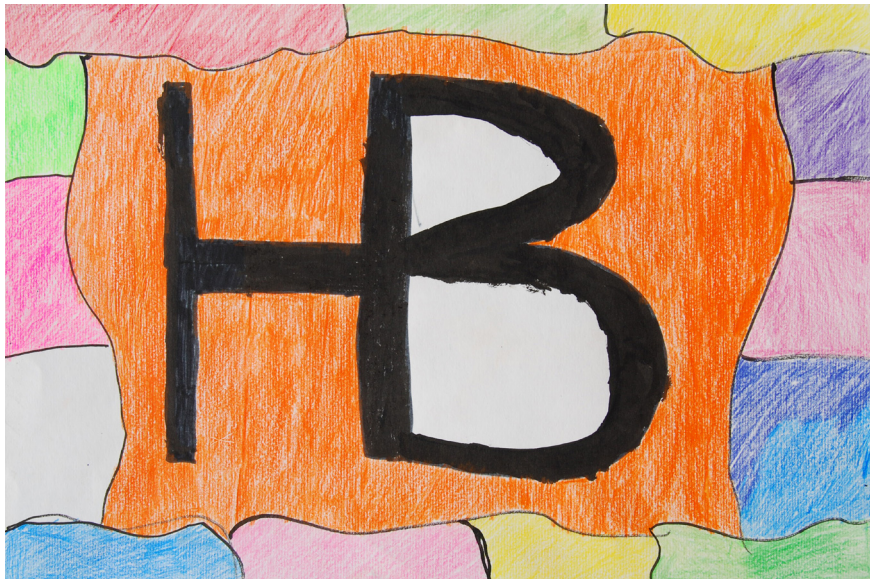
Pripela sem ji povodec za ovratnico. Hodili sva po cesti, nato pa je pritekel sosedov pes Piki. Hodili smo po cesti mimo hiš in pritekel je še drugi pes Brin. Tega psa sem poznala še iz svojih zgodnjih let. Brin in Piki sta se začela vleči za ušesa. Mislila sem, da to ni nič narobe, a sem se zmotila. Izza vogala je pritekel še en neznan pes. Bil je velik

in črn. Začel je renčati name in na Konti. Poskušala sem ostati mirna in sem se obrnila, da bi se vrnila proti dedkovi hiši. Pes se je zapodil v Konti in začela sta se gristi. Ustrašila sem se tako močno, da sem izpustila povodec in zbežala. Tekla sem zelo hitro. Ker sem hotela čim prej priti za ograjo, sem se splazila pod vinskimi trtami. Zelo hitro sem bila v dedkovi hiši. Bila sem vsa prestrašena.

Čez kratek čas je neki gospod pripeljal našo psičko nazaj. Kasneje je prišla pome mama, da bi odšli domov. Ko me ni bilo več pri babici in dedku, je Piki prišel do Konti. Še zdaj ne vemo, kako je lahko splezal čez ograjo. Nato sta se zavozlala. Piki je dobil tačko v Kontino ovratnico. Oba je bolelo. Konti se je začela dušiti. Začela sta se celo gristi, bila sta vsa krvava. Na srečo ju je moj dedek ločil, a ne vem, kako.

V tem dnevu je Konti dvakrat postala žrtev nesreče.

Vesna Zemljič, 8. r.

Blaž Hobot, 8. r.

Psička Laki

Na televiziji vidimo mnogo živali, ki so udeležene v nesrečah. Ene pa so posebne reševalke, med njih spada tudi psička Laki.

To zgodbo, ki je resnična, sem nekega dne gledala po televiziji. Slučajno sem videla psička in gospo na vozičku. Ko so povedali, kaj vse je naredila, nisem mogla verjeti.

Lakina oskrbnica je priklenjena na vozičku. Psičko Laki ima že nekaj let. Učila jo je raznih preprostih ukazov, kot so sedi, daj tačko, leži ... Nikoli pa si ni mislila, da ji bo njena psička rešila življenje.

Nekega dne se je sprehajala z njo. Ko sta prišli domov, ji je postalo slabo. Hotela je poklicati sorodnike, a ni mogla, ker je bil telefon predaleč. Psička Laki je to videla in skočila do telefona, zgrabila slušalko in jo dala oskrbnici. Tako ji je pomagala, da je poklicala sorodnike. Če gospa ne bi imela tega psa, bi se lahko zgodilo marsikaj.

Tudi sama imam psička in ga učim nekaj stvari. Živali so zelo inteligentne, zato tudi pravimo, da je pes najboljši človekov prijatelj.

Katja Emeršič, 9. r.

Pohod na Veliko planino

V mesecu oktobru smo se učenci izbirnega predmeta Šport za sprostitev odpravili na Veliko planino. Z nami so šli tudi starši in učiteljica Cvetka Škrlec ter planinski vodnik Planinskega društva Hakl.

Bil je lep sončen dan, ko smo se odpravili in tako je ostalo cel dan. Pot ni bila preveč naporna, ker smo delali kratke postanke. Na vrhu Velike planine smo imeli prečudovit razgled. Tam je igrala tudi glasba, ob kateri smo še na koncu zaplesali. Potem smo se odpravili počasi v dolino, kjer nas je čakal avtobus.

Domov smo prispeli v večernih urah, polni spominov s prekrasnega izleta.

Katja Emeršič, 9. r.

Rekreativni odmor

Na začetku šolskega leta 2011/2012 se je začel izvajati rekreativni odmor. Začne se po drugi šolski uri, in sicer ob 9.35. Takrat se vsi učenci od 6. do 9. razreda zberemo v telovadnici.

Rekreativni odmor traja deset minut. Za rekreacijo je sestavljen poseben urnik, ki visi na oglasni deski, da lahko vsak razred vidi, kakšno dejavnost ima tisti dan, na primer: preskakovanje s kolenico, med dvema ognjema, skupno preskakovanje čez veliko kolenico in štafetne igre. Ob petkih vsi učenci od 6. do 9. razreda plešemo različne ples, kot so račke, macarena in drugi. Najbolj mi je všeč skupno preskakovanje čez veliko kolenico in ples.

Po končanem rekreativnem odmoru se vrnemo v razrede in se pripravimo na naslednjo šolsko uro.

Larisa Horvat, 8. r.

Tradicionalni slovenski zajtrk

V petek, 18. decembra 2011, je na naši šoli potekala predstavitev projekta Tradicionalni slovenski zajtrk. Učenci od 1. do 9. razreda in učitelji smo se ob 7.30 uri zbrali v jedilnici šole. Z nami je zajtrkoval tudi g. župan Peter Škrlec. Pred začetkom zajtrka je vse navzoče nagovoril ravnatelj naše šole.

Za zajtrk je bilo na voljo veliko različnih vrst jabolk, črn kruh, med, domače mleko in maslo. Sestavine so darovali Čebelarsko društvo Sv. Jurij, kmetiji Kraner in Kurnik-Vuzem, Pomurske mlekarnice, g. Branko Senekovič in Grajske pekarnice.

Na tradicionalnem slovenskem zajtrku nas je

obiskal tudi predstavnik Čebelarskega društva g. Rudi Lorber, ki nam je predstavil čebelarske pripomočke in kako čebelarji pridobivajo med. Učenci izbirnega predmeta Sodobna priprava hrane so v jedilnici šole pripravili razstavo. Predstavili so nam kranjsko čebelo, mleko in mlečne izdelke ter stare vrste jablan v Sloveniji.

*Mentorica: Majda Kolarič
in Larisa Horvat, 8. r.*

Na generalki

20. decembra 2011 smo imeli generalko. Pripravljali smo se na kulturno prireditev ob dnevu samostojnosti in enotnosti.

Najprej je imel vajo pevski zbor in pevci so se opeli. Nato je mladinski pevski zbor zapel himno. Potem smo se vrnili v Kekčevo deželo, ki jo je predstavil družboslovni krožek. Učenci turistične vzgoje so predstavili slovenske pokrajine. Mladinski pevski zbor se je še enkrat predstavil s pesmima Memory in Slovenija, od kod lepote tvoje. Na koncu je učenec nižje stopnje predstavil Slovenijo v angleščini, učenci 9., 8. in 7. razreda pa so zapeli Kekčevo pesem v angleščini.

Katja Emeršič, 9. r.

Tekmovanje iz znanja kemije

23. januarja 2012 je potekalo tekmovanje iz znanja kemije. Učenci, ki smo želeli tekmovati, smo se vsak ponedeljek zjutraj zbrali v učilnici za kemijo in biologijo, kjer smo pridno reševali naloge, opravili kakšen poskus in spoznavali novo snov.

Na dan kemijskega tekmovanja smo porabili vsak odmor, da bi se še kaj naučili in dosegli dobre rezultate. Ko je prišel čas za razdelitev testov, smo se posedli, prebrali navodila in začeli reševati naloge. Tekmovanje je trajalo 45 minut in pedagoginja

Maja Mencigar je pobrala teste.

Čez nekaj časa smo dobili rezultate. Nekateri učenci so pisali dobro, drugi slabše.

Anja Lorber, 8. r.

Zimski športni dan

25. januarja 2012 smo se učenci zbrali ob osmi uri v jedilnici šole in pojedli malico. Tisti, ki so šli na smučanje, so odšli nekaj minut prej, ostali pa kasneje. Nekateri so se šli drsat, drugi pa na fitnes, smučanje ali pohod. Največ učencev je odšlo na drsanje. Odhod je bil ob pol devetih. Drsanje se je začelo ob deseti uri v Ledni dvorani.

Jaz sem odšla na drsanje. V dvorani je bilo mrzlo, vendar je bilo lepo. Vozili smo se v krogu, se držali za roke, se smejali in pogovarjali. Z nami so bili učenci še ene šole. Ob pol enajstih smo se vrnili v Jurovski Dol, kjer smo počakali na avtobus.

Na športnem dnevu je bilo zabavno.

Mojca Črnčec, 9. r.

Šola v naravi

Vsi smo že nestrpno čakali na šolo v naravi. Odpeljali smo se z avtobusom, vožnja je trajala dve uri, zato smo komaj čakali Ribniško kočo na Pohorju, ki ni bila tako daleč od Jurovskega Dola.

Namestili smo se v koči. Vsaka skupina je imela svoje ime. Skupina, v kateri sem bil jaz, je bivala v drugi, nekoliko manjši koči. Imenovali smo se Celica smrti.

Prvi dan smo se smučali nekoliko manj kot ostale dni, ampak mi je bilo vseeno všeč. Vsak dan je bilo za zajtrk enako, za kosilo pa raznoliko. Večerja je bila vsak dan najboljši obrok, saj je bila zelo dobra.

V šoli v naravi mi je bilo všeč vse razen to, da so bile zelo nizke temperature. Zadnji dan smo bili vsi veseli, ker smo vedeli, da bomo spet doma in bomo po dolgem tednu videli starše ter sorodnike.

Janez Knuplež, 5. b

V šoli v naravi

V ponedeljek ob 7.30 uri smo se odpravili na smučanje v šolo v naravi. Ko smo prispeli tja, smo se najprej razgledali. Prvi dan mi je bilo zelo všeč. Prišla sem v tretjo skupino, ki jo je vodil učitelj Marko.

V torek smo se že peljali po strmem bregu na levi strani. Po kosilu smo dobili karte za vlečnico.

Ko smo bili že bolj izkušeni, smo se peljali po še bolj strmem bregu po desni strani. Vsi smo se veselili vlečnice. Delali smo različne vaje. Peljali smo se brez palic.

Pred večerjo smo šli na dolg sprehod. Obrnili smo se pod Črnim vrhom. Zvečer smo bili zelo utrujeni, zato smo šli hitro spat. V sredo nam je učiteljica povedala, da bomo imeli zadnji dan tekmovanje.

Po večerji smo imeli disko. Zabavali smo se dolgo v noč. Z nami so bili tudi učenci iz Maribora, ki se niso veliko zabavali. V četrtek smo se zbudili zelo živahni, saj smo vedeli, da je prišel čas za tekmo. Vozili smo slalom. Prvo mesto je dosegla Anja, drugo pa jaz. Zvečer smo spet imeli disko. Zjutraj smo se šli smučat. Najbolj je bilo zanimivo, ko smo se peljali v kači.

Po kosilu smo pospravili prtljago in se s smučmi odpeljali v dolino. Tam nas je že čakal avtobus. Prispeli smo v Jurovski Dol, kjer so nas pričakali starši.

Sanja Bračič, 5. b

Področno Cankarjevo tekmovanje

V četrtek, 26. januarja 2012, se je na Osnovni šoli Sladki Vrh odvijalo področno tekmovanje za srebrno Cankarjevo priznanje. Tekmovanja sva se udeležili Eva Ornik iz 9. razreda in Vesna Zemljč iz 8. razreda ter učenci iz mariborskih šol, Benedikta, Svete Ane, Lenarta, Cerkvjenjaka.

Učenci smo se pred pričetkom tekmovanja zbrali v atriju Osnovne šole Sladki Vrh. Tam nas je pozdravila ravnateljica šole. Dobili smo začetna navodila in se razporedili po učilnicah. Tekmovanje je trajalo 90 minut. Pisali smo razlagalni spis z naslovom Da bi lahko ugasnil dan. Spis se je moral nanašati na knjigi Oči, avtorja Andreja Makuca, in na drugo knjigo, ki jo je mentor izbral sam. Druga knjiga je bila v našem primeru Princeska z napako,

ki jo je napisala pisateljica Janja Vidmar.

Po tekmovanju nas je v jedilnici šole pričakala malica. Za spomin na Cankarjevo tekmovanje v letu 2011/2012 je vsak tekmovalec prejel majhno darilce.

Vesna Zemljič, 8. r.

27. januar – svetovni dan spomina na žrtve holokavsta

V petek, 27. januarja 2012, smo se učenci od 5. do 9. razreda zbrali v jedilnici šole, kjer je potekala spominska ura na temo holokavst. Program, ki ga je pripravil družboslovni krožek, je trajal približno pol ure. Nastopali so učenci 8. in 9. razreda. Najprej so deklamirali pesem Zakaj. Zatem je sledila kratka predstavitev knjige Dnevnik Ane Frank, iz katere smo izvedeli, kako se je počutila Anina družina v času skrivanja, kako je potekal njihov vsakdanjik in tudi kako se je Ana prvič zaljubila v Petra, katerega družina je živela skupaj z njimi na podstrešju. Odigran je bil tudi odlomek iz te knjige. Nato je sledila razlaga besede holokavst, ki pomeni sistematično uničenje ali genocid nad različnimi narodi. Na koncu smo si ogledali še predstavitev koncentracijskega taborišča Auschwitz na Poljskem, in sicer v sliki in besedi, ter prizore iz filmov Schlieffnov načrt in Deček v črtasti pižami.

Učenci družboslovnega krožka so želeli učence opomniti na to, da se zločini, ki so se dogajali v 20. stoletju, ne smejo nikoli več ponoviti.

Eva Ornik, 9. r.

Tržnica poklicev

Vsako leto poteka na šoli tržnica poklicev. Namen te tržnice je, da se osmošolcem in devetošol-

cem približajo programi srednjih šol.

10. januarja 2012 so se predstavile srednje šole, in sicer: Prva gimnazija Maribor, Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor, Srednja šola za gostinstvo in turizem Radenci, Srednja elektro-računalniška šola Maribor, Prometna šola Maribor, Biotehniška šola Maribor, Srednja šola za prehrano in živilstvo, Lesarska šola Maribor, Tehniški center Maribor. Najprej so se predstavniki šol predstavili v jedilnici šole, nato pa smo se odpravili v telovadnico. Vsaka šola je pripravila svojo stojnico, na kateri so bile zloženske in tudi njihovi izdelki. Lahko smo vprašali vse, kar nas je zanimalo o določeni šoli. Podatke so nam dali učenci in učitelji določene šole.

Tržnica je bila zelo zanimiva, ker smo izvedeli veliko novega. Tako se bomo lažje odločili za srednjo šolo, na kateri bomo nadaljevali šolanje.

Katja Emeršič, 9. r.

Prešernov dan

V nedeljo, 5. februarja 2012, je potekala v kulturnem domu v Jurovskem Dolu proslava ob Prešernovem dnevu. Nastopal je mladinski pevski zbor, in sicer z dvema pesmima Malo miru in Slovenija, od kod lepote tvoje. Prav tako so se pred-

Fotografije: Maksimiljan Krautič

stavile otroška folklorna skupina s točko Šleka pac, dramska skupina in gimnastična ritmična skupina, ki je prikazala nekaj zanimivih točk. Nastopali so

še učenci 5. a in 5. b razreda, Jurovski oktet in virtuozi na harmoniki Dejan Arcet.

Vsem ljubiteljskim kulturnim ustvarjalcem so podelili priznanja.

Katja Emeršič, 9. r.

Šolski parlament 2012

V torek, 14. februarja 2012, smo se mladi parlamentarci naše osnovne šole sestali na skupnem šolskem parlamentu. Poleg predstavnikov od 1. do 9. razreda so se parlamenta udeležili še: mentorica šolskega parlamenta Silva Špindler, ravnatelj, policist in nekaj drugih učiteljic.

Vodenje parlamenta je bilo zaupano učencu 4. razreda Gašperju Waldhütterju. Na začetku smo slišali nekaj na temo letošnjega parlamenta Junaki našega časa – kdo so in zakaj. Potem je imel ravnatelj govor, v nadaljevanju je sledila predstavitev dnevnega reda in predstavitev dela učencev od 1. do 9. razreda. Slišali smo, kdo so za naše učence knjižni, glasbeni, športni in filmski junaki in kdo so junaki med nami. Za tem delom parlamenta je sledila razprava, v katero so se učenci aktivno vključevali, povedali svoje mnenje, si včasih tudi nasprotovali. V razpravo se je vključil tudi policist. Na koncu smo ugotovili, da je prav vsak izmed nas lahko na svoj način junak. Junaki pa so lahko tudi prostovoljci, na primer: gasilci, reševalci, zdravniki, policisti, ki s svojim prostovoljnim delom žrtvujejo veliko prostega časa, včasih pa na nitko postavijo tudi svoja življenja. Prebrali smo tudi sklepe, ki jih bodo izvoljeni predstavniki prebrali na občinskem parlamentu v Lenartu. Po prebranih sklepih je sledila izvolitev predstavnikov za občinski parlament, kjer so si največ glasov pridobili: Gašper Waldhütter, Tjaša Rojht in Eva Ornik. Sledila je še zahvala vsem, ki so na kakršen koli način sodelovali pri šolskem parlamentu.

Eva Ornik, 9. r.

Dan otroških sanj

OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol je 18. marca 2012 organizirala dobrodelni koncert z naslovom Dan otroških sanj, ki se je pričel ob 15. uri v kulturnem domu v Jurovskem Dolu.

Nastopili so: Vrtec OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol, pevka Anita Kralj, Aleks Fras, glasbenik Dušan Waldhütter, Twirling klub Lenart, Ansambel OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol, ljudske pevke

Gartrože iz Jurovskega Dola, ansambel Trije mušketirji, pevka Mili, duo Maja in Tadej Merčnik, ansambel Jolly band, Plesna šola Samba in Žan Serčič.

Preživelimo lep popoldan. Celoten izkupiček tega dobrodelnega koncerta je namenjen družinam v stiski. Pomagali jim bomo pri nakupu šolskih potrebščin za naslednje šolsko leto.

Tadeja Grabušnik, 7. r.

Ansambel OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Anita Kralj

Mili

Žan Serčič

Fotografije: Maksimilijan Krautič

Tabuji

Sama beseda tabu pomeni prepoved, nedotakljiv. O teh temah, ki jih ni malo, nočemo ali ne želimo govoriti zaradi različnih razlogov.

Med tabu teme bi lahko prišleli motnje prehranjevanja. To sta anoreksija in bulimija. Vzrokov za te motnje je več. Čustva so namreč tesno povezana z našim telesom. Pri teh motnjah gre pogosto za ujeta čustva. Kaj naj naredimo z jezo, strahom, zamero, žalostjo, tesnobo? Prav je, da ne zatiramo jeze, ampak da povemo, da se ne strinjamo, da razmišljamo drugače, ali da povemo, da smo prizadeti, potrti, žalostni.

Anoreksija je pretirano zavračanje hrane zaradi strahu pred povečano telesno težo. Ta pojav zadeva predvsem dekleta.

Bulimija je prav tako motnja prehranjevanja. Pomeni pa pretirano stradanje, ki se nenadoma spremeni v neizmerno željo po (nezdravi) hrani. Zaužita hrana se ponavadi izbruha.

Mojca Toš, 9. r.

Suzana Knezar, 7. r.

Bajsa

S sendvičem v roki sem se sprehodila iz razreda. Po hodniku sem že tekla. Hrana, hrana, hrana, mi je butalo po možganih. Sendviča sem se morala znebiti. Počasi sem stopala po hodniku do zbornice in nato zdrvela po medetažnih stopnicah, ki so vodile proti šolski dvorani. Pomislila sem, da bi morala sendvič vreči v koš. Preden ga pojem. Pred dvorano sem se pognala skozi nihajna vrata in zavila v klet, za kurilnico. Tukaj sva s Karin prižgali svojo prvo cigareto. Bala sem se, da me ne zaloti hišnik.

Janja Vidmar: Debeluška (odlomek)

Janja Vidmar

<http://boa.crp-vecer.si/vecer2000/20090923/01437336-300.jpg>

Kulturna dediščina

Kulturno dediščino sestavljajo predvsem predmeti ali skupine predmetov zgodovinskega, umetnostnega, etnološkega, antropološkega in naravoslovnega pomena, ki dokumentirajo zgodovinska dogajanja na Slovenskem.

Predmeti kulturne dediščine so: stavbe in drugi predmeti, ki so v zvezi s pomembnimi osebami naše politične in kulturne zgodovine, arhivsko gradivo, arheološka najdišča, arheološke najdbe, umetniška dela in oblikovani izdelki, etnološki predmeti, stara orodja ...

Kulturni in zgodovinski spomeniki

Kulturni spomeniki so tisti del dediščine, ki imajo posebno kulturno, znanstveno, zgodovinsko in estetsko vrednost.

Etnološki spomeniki so območja, stavbe, skupine stavb in premični predmeti vsakdanje rabe in oblikovani izdelki, ki pričajo o načinu življenja in ustvarjalnosti slovenskega naroda in drugih narodov in ljudstev na območju Slovenije.

Tehniški spomeniki so stavbe in skupine stavb, orodja, naprave in stroji ter drugi predmeti.

Zgodovinski spomeniki so območja, naselja ali njihovi deli, predmeti ali zbirke predmetov.

Spomeniška območja so površine ali zemljišča, ki imajo zaradi prisotnosti strnjene skupine posameznih spomenikov na njih značaj spomenika.

Urbanistični spomeniki so mestna ali vaška naselja ali deli naselij, ki so najpomembnejši ali največji dosežki v oblikovanju prostora.

Po zakonu o naravni in kulturni dediščini je zavarovana vsa kulturna dediščina, ki je namenjena delavnim ljudem, vaščanom in občanom.

Vlasta Kavran in Katja Emeršič, 9. r.

Gašper Mohorko, 4. r.

Kužno znamenje ob domačiji Gragerjevih (risba: Larisa Knezar, 6. r.)

Michelangelo Buonarroti

(italijanski slikar, kipar, arhitekt in pesnik)

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/c/ca/Michelangelo-Buonarroti1.jpg>

Rodil se je leta 1475 v Capreseju (Italija), umrl pa leta 1564 v Rimu. Sodi med največje umetnike vseh časov.

Michelangela so že zelo zgodaj sprejeli med umetnike palače Lorenza Veličastnega v Firencah. Umetniku, ki mu ni bilo para, so zaupali pomembna dela: poslikavo stropa Sikstinske kapele, izdelavo kipov: Pieta, David in Mojzes ter načrt cerkve sv. Petra v Rimu.

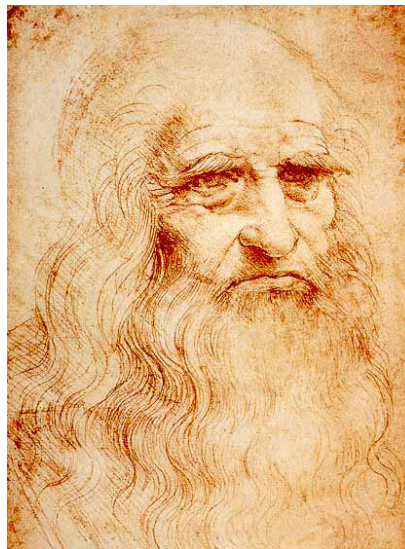
Michelangela so njegovi sodobniki zelo cenili, saj so občudovali njegovo nadarjenost, zelo pa so se bali njegovega razdražljivega značaja. Vedno je bil nezadovoljen in godrnjav in je z veliko ihto ustvarjal svoje umetnine.

Leta 1588 se je veličastna kupola sv. Petra dokončala. Michelangelo, že nekaj let mrtev, ni mogel sodelovati pri zadnjih delih te lepote.

Urška Nudl, 9. r.

Leonardo da Vinci

(italijanski znanstvenik in umetnik)

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/b/ba/Leonardo_self.jpg

Rodil se je v Vinciju (Italija) leta 1452, umrl v Amboizeu (Francija) leta 1519. Že njegovo ime je zanimivo. Pomeni Leonardo iz Vincija.

Ne vemo, kaj naj pri možu, ki je mnogo naredil za razcvet umetnosti in književnosti na koncu 15. stoletja, najbolj občudujemo. Veliki Leonardo da Vinci ni bil le nadarjen slikar in kipar. Bil je tudi znanstvenik, astronom in inženir, ki je snoval in ustvarjal najrazličnejše načrte: zapornice, tanke, jadralno letalo, skafandre, padala, vkopane trdnjave, strojnico na trideset nabojev, itd.

Leonardo da Vinci je za razvedrilo zelo dobro igral na citre in skladal prijetne melodije. Zanj pravimo, da je bil precej pred svojim časom.

Mojca Toš, 9. r.

Kazalo

Uvodnik.	1
Mlade poti	2
Nova iskanja	5
Na krilih besed	7
V svetu knjig	11
Dramska besedila.	15
Utrinki s šolskega Cankarjevega tekmovanja.	18
Naše mame	22
Zgodbe o živalih	24
Pogled nazaj – pogled naprej	27
Tabuji	33
Kulturna dediščina.	34
Umetnika vseh časov	35

Šolski žarek, glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Mojca Črnčec
Katja Emeršič
Larisa Horvat
Doroteja Križan
Anja Lorber
Urška Nudl
Eva Ornik
Mojca Toš
Vesna Zemljč
Anja Zorjan

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Nina Terbuc in Ana Šuster

Tisk: Birocenter Maksimiljan Potočnik s.p.

Število izvodov: 200

April 2012

